

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7074/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Небојша Жиловић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 9085/20 од 10.07.2020. године, у седници већа одржаној 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 9085/20 од 10.07.2020. године.

Образложење

Решењем Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 12.06.2019. године одбијен је предлог за понављање поступка окончаног правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 29.08.2018. године, тражен поднеском тужилаца од 18.09.2018. године.

Решењем Вишег суда у Београду Гж 9085/20 од 10.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђено првостепено решење.

Против решења другостепеног суда тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење, у смислу члана 399. у вези члана 412. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 19.01.2016. године, у првом ставу изреке утврђено је да је тужба тужилаца АА и ББ обојице из ... поднета том суду 05.06.2011. године за главни дуг од 2.652,90 динара и пресуда Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 09.04.2012. године без дејства, а жалба тужилаца АА и ББ обојице из ... изјављена 03.08.2014. године против пресуде Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 09.04.2012. године је одбачена. У другом ставу изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се тужена обавезе да им, на име процесне камате, плати износ од 1.805,84 динара са законском затезном каматом од 24.09.2015. године до исплате, као и трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужилаца против наведене пресуде Виши суд у Сремској Митровици је пресудом Гж 710/17 од 29.08.2018. године одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П 18795/11 од 19.01.2016. године.

Тужиоци су поднеском од 18.09.2018. године поднели предлог за понављање поступка на основу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП (погрешно означеног као члан 426. став 1. тачка 10. ЗПП), указујући на нелогичност образложења пресуде Вишег суда у Сремској Митровици Гж 710/17 од 29.08.2018. године у делу где се тврди да пресуда Првог основног суда у Београду П 33834/13 од 30.10.2013. године није правноснажна, а истакли су да је пресуда Првог основног суда у Београду П 33834/13 од 30.10.2013. године правноснажна и уз предлог су доставили фотокопију ове пресуде са клаузулом правноснажности.

По схватању овог суда правилно су нижестепени судови применили одредбе члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП када су одбили као неоснован предлог тужилаца за понављање поступка.

Одредбом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, прописано је да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може по предлогу странке поновити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

У конкретном случају правноснажна пресуда Првог основног суда у Београду П 33834/13 од 31.10.2013. године на коју се предлогом за понављање поступка указује, била је већ предмет разматрања приликом доношења одлуке другостепеног суда у поступку чије се понављање тражи, па се ова одлука не може сматрати новим доказом. Стога је правилан закључак нижестепених судова да предложени доказ односно исправа не представља нови доказ у смислу члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП на основу кога би за тужиоце могла бити донета повољнија одлука да је тај доказ био употребљен у ранијем поступку.

Суд је ценио и наводе ревизије, али је нашао да су неосновани, јер евентуална неправилна односно погрешна оцена неког доказа, на коју се околност указује у ревизији, не може бити разлог за понављање поступка из члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, пошто је за примену ове одредбе неопходно (поред осталог) да странка пружи нов, дакле доказ који није био употребљен у поступку.

На основу члана 405. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић